

Landsbybørnene.

Af B. S. Ingemann

NYTIDS-ROMAN I FIRE DELE.

(Fortsat.)

Kamilla havde lagt Mærke til Samtalens politiske Retning; hun mødte Sundbys alvorlige Blik og henvendte sig til ham og de andre politiserende Herrer med eet stille Smil. „Siden vi dog ikke kan afvise Tidens statsborgerlige Betæneligheder“ sagde hun — „selv paa Aften, der dog har mer at betyde, en halvnittende Aarhundreders Statsomvæltninger — saa lad mig dog i det mindste, paa Poesiens Vegne, bemærke, at dens Aand fordrer sin Plads saa vel i Nutid som Fremtid, naar der skal komme noget aandeligt stort ud af de største ydre Verdensbevægelser? Det passer jo ogsaa til Deres mythiske Allegori!“ — tilføjede hun. — „Saa vidt jeg minde Mythen om Deres kommende Frihedshelt — jeg har nu glemt, hvad han hedder — Sønnesønnen af den ulykkelige Sisypus, saa er det ogsaa kun paa Pegasus, han er i Stand til at bestride Chimer-uhyret.“

„De har Ret, Grevinde!“ — udrød Sundby, og hans Blik tindrede — „men der maa en ædel kvindelig Aand til at drag Mændnes Sind ind i den Livsposi, der kan bringe Skønheden tilbage i Tidsaandernes Kamp, selv naar Retfærdigheden synes at flygte.“

Sundby tav og faldt i Tanker. „Det er Skæbne altsammen, mine Herrer!“ — sagde Englænderen — „og hvem vil spørge om Skæbnens Berettigelse? Alle vor Tids Lykkejægere — fra Mezzini til den lille Korporals Genfærd — er kun Dukker i Skæbnens Haand; men farlige nok kan slige Dukker blive, til Skæbne bliver ked af Legen og slaar dem i Stykker.“

„P... i Vold baader med Skæbne og Politiken! der har vi vore Solo-Sangerinder!“ — udrød nu Grev Magnus. — Han var løbet til Døren og kom straks efter ind med Vilhelmine og Lise. Hans Søster gik dem med Glæde i Møde. De gik nu snart alle til Kapellet, og og Koncerten begyndte.

I den fjerneste Krog af Kapellet havde to bondeklaedte Mænd taget Plads. Det var Jørgen Hønsekremmer og Hans Litsenbroder. Karen havde sat sig paa Fattigblokken i Gangen, ved deres Side. Nogle Skridt fra dem stod en temmelig ung Mand i en blaa Kappe, som han svøbte tæt om sin smalle Skikkelse og derved næsten skjulte sit Ansigt. Det var Anton, der, efter Aftale med Sundby, var kommen ind ad en Sidedør til Kapellet og endnu ikke ønskede at kendes af nogen.

Det var endnu ikke ganske lykkedes ham, uagtet alle Sundbys Forestillinger, at overvinde sin indre Ufred med sig selv og Verden, skønt han adskillige Gange havde udlet sit Tungsind som Daarskab. Naar Verden gik ham imod i hans Barndom, kunde han undertiden faa en umaadelig Lyst til at forsvinde. Han kunde da opsøge den mørkeste og mest skjulte Afkrog i Fattighuset, som oftest et lille Sandkur under Loftstrappen, hvor han hele Timer kunde sidde og nyde sin Verdensforagt og sin Fortvivlelse i Ro. Men som oftest fordrøede Livligheden i ham dog snart sin Ret. Han blev inderlig ked af at være tungsindig og sprang da gerne syngende ud af Sandskuret, især naar ingen havde bekyrret sig om hans Griller og beklaget hans formentlige Ulykke. Denne Gang havde hans Forvildelse af Verden og hans Tungsind været af en alvorligere Natur, og Ensomheden havde været ham velgørende. Nu længtes han dog efter det Menneskeliv, han ligesom var bleven sky og fremmed for. Inden Koncerten endnu var begyndt, havde han hørt og kendt den kære Mosters Stemme og set hende sidde paa Fattigblokken ved Siden af hendes Mand og Hans Litsenbroder. Han havde gjort en uvilkaarlig Bevægelse og været nær ved at styrte sig i deres Arme; men i det samme begyndte Musikken. Alles Opmærksomhed var nu henvendt paa den herlige Indledning til Julekantaten. — Anton gjorde Vold paa sig selv og nøjedes med at træde nogle Skridt nærmere til den kære Gruppe, medens han skjulte sit Ansigt lidt mer med Kappeligen. Han glædede sig nu ret ved at bemærke det Indtryk, Musikken gjorde paa disse jævne, kære Mennesker, og høre de Smaabemærkninger, de af og til hvi-skede til hverandre.

Den egentlige Julehymne indlededes ved et musikalsk Natmaleri og et Slags „Oratorium“. Sangmusikken deri begyndte med et dæmpet Kor. Det opfordrede Alverden til stille Beskuelse af den store, hellige Nat, der atter oprandt over Jorden med de Stjerner, der havde set Verdensfrelseren, som Menneskebarn, paa Moderens Arm i hin fattige Vraa, hvorfra det største Himmelslys var udgaaet over Alverden.

„Ak ja!“ — hviskede Karen til sin Mand — „var den Nat ikke kommen, var det aldrig blevet lys Dag i vore Sjæle.“

„Det var netop, hvad jeg tænkte, Karen!“ — svarede Jørgen — „deri stikker det; det er ikke alene Julegrøden, vi skal glæde os over i Aften, hvor god den saa var — men“ —

„Men naar vi spiller Trekort om Æbleskiver,“ — hviskede Hans — „saa kan vi nu le af den Onde; Saa-dan kan han nu ikke mer spille med os om vore Sjæle.“

„Ti stille med ham, Hans!“ — hviskede Karen — „naar man snakker om ham, er han sjælden langt borte.“

Anton mærkede, at hans tilhyllede Skikkelse, hvori han maaske saa noget mistænkelig ud, uvilkaarlig maatte have fremkaldt en ubyggelig Følelse hos de to ærlige Landfolk; for kort efter hviskede Jørgen til Hans; „tag dig i Agt! ser du den Karl?“

„Sladder, Jørgen!“ — hviskede Hans — „kommer han mig for nær, skal du se, jeg endevender ham!“

Karen tussede nu paa dem, idet Sangen efter et Mellemstykke atter begyndte.

Enkelte vekslende Stemmer skildrede „den høj-helligste blandt Nætter, der evig skal prises paa Jord og i Himmel fremfor alle Dage i Verden.“ Vekselsangen

udmalte Hyrdernes Syn paa Marken og Englenes herlige Aasyn, som straalende saa lifligt, medens de sang om det store Haab, der med Davids og Profeternes Røst havde gennemtonet Fortiden.

„Hør! nu synger Englene!“ — hviskede Karen, og de Stemmer, der nu hørtes, henrev alle. Det var Kamilla, Vilhelmine og Lise, der sang sammen. Alle de syngende var skjulte for Tilhørernes Øjne af et stort Tæppe i Koret. Anton genkendte saa vel Kamillas Alt, som Vilhelmines Sopran-Stemme, og det glædede ham inderlig. Den anden dejlige Sopran, Kamilla med sin dybe Alt understøttede, var ham ukendt. Det faldt ham ikke ind, at Lises smukke Barnestemme saaledes kunde have udviklet sig. Den overgik i Klarhed, Kraft og Udtryk det herligste, han nogen Sinde havde hørt paa sine Rejser.

Da disse Stemmer tav, var der et Øjeblik saa stille i det næsten overfyldte Kapel, at man kunde have hørt en Flues Vingesurren. Tavsheden afbrødes af et Kor, der, ligesom det første, dog var dæmpet; det tonede som en stor, hemmelighedsfuld Hvisken over den hele Natur, der næppe endnu turde udsynge det store, opfyldte Haab, som hine Englestemmer havde bebudet.

Alle drog de dybt Aande. Der var fremkaldt en Stemning, der endnu syntes at vente paa sit klare, fuld-stændige Udbrud, og det kom nu, ligesom Kapelklokken mindede om, at det var over Midnat. Der istemtes pludselig et mægtigt Jubelkor, hvormed Julemorgen-Hymnen begyndte. Dette musikalske Mesterværk af den gamle Professor blev for største Delen udført af hans Venner, der for otte Aar siden, som unge Dilettanter, første Gang havde udført denne Kantate. Den Gang havde dog næsten ingen af dem helt opfattet Storheden og Dybden i dette Værk, som de nu med den mest levende Begejstring udførte. Erindringen om deres gamle, kære Mester forhøjede deres festlige Stemning, og sjældn er nogen kunstmæssig forberedt Musik bleven udført med saa megen Sandhed og Inderlighed.

Efter det jublende Kor og det Recitativ, der skildrede den hellige Familie i Bethlehem ved Krybbevuggen, Hyrdernes Tilbedelse og Kongernes Vandring under den ledende Stjerne, sang nu en enkelt Kvindestemme;

„O Himmelbarn med Guddomsaand!
For dig hvert Knæ sig bøje!
Du bærer Verden i din Haand
Og Himlen i dit Øje!
O! fra dit Barneblæk
Alkærlighed udgik —
Guds Riges Straalekrands
Med alle Soles Glands
Udstraaler fra din Vugge!“

Det var Lise, som sang. Alle var dybt grebne af den mageløse Renhed og Styrke i de Toner, der dog ligesom bævede udstrømmende fra hendes bevægede Sjæls Inderste.

Karen græd af Glæde, og Jørgen var nær ved at gøre det samme. Hans Litsenbroder var bleven saa glad, at han, uden at mærke det, havde grebet Antons Haand og knuget den ret hjertelig, uden at tænke paa det ubyggelige Indtryk, den ukendte, tilhyllede Skikkelse nylig havde gjort paa ham. Anton gengældte hans trofaste Haandtryk og hviskede; „Hans! det var en salig Ængel, der sang!“

„Anton! Anton!“ — udrød Hans og havde nær knuget hans Haand fordervert; men Karen tussede paa ham, uden at mærke hans Opdagelse. Hans nøjedes med at skotte til Antons vel bekendte Øjne og knuge hans Arm fast til sig, medens han med Bagen af sin venstre Haand af og til fo' over sine Øjne. Da Kantaten hen imod dens Slutning faldt ind i en Koral, som mange uvilkaarlig istemte, sang han og Karen med, dog med dæmpet Stemme, og Jørgen brummede saa smaat efter sin Kone. Da endelig Slutningskoret havde gentaget Englebedudelsen om Frelserens Fødsel — og det sidste store harmoniske Amen havde udtonet, var Hans den første, som brød den almindelige Tavshed i Kapellet; „Anton! Anton! min kære Dreng!“ — udrød han og rev Kappen fra begge Antons Kinder — „hvad skal det Mummeri til? det er jo dig selv! Velkommen til glædelig Jul!“

„Anton!“ — raabte nu ogsaa Karen og Jørgen. Han omfavnede dem alle tre og der var stor Glæde i denne Krog af Kapellet, medens de fleste andre trængtes om at komme ud og ile til den Slutning af Juleaftensgildet, der endnu ventede dem.

Anton og hans landlige Venner var de sidste, der forlod Kapellet.

„Men hvem var det, det sang Englesangen med Vilhelmine og siden den dejlige Solo?“ — spurgte Anton.

„Hun, der sang alene og allersmukkest om vor Herre, der har hele Verden i sin Haand i Krybbevuggen!“ — svarede Karen og knejsede lidt, medens dog hendes Øjne atter fyldtes med Glædestaar — „ak! kendte du ikke hende, Anton! det var jo Lise — vor egen lille Lise, som du saa tidt har leget med i Hønsegaarden.“

„Ja vist!“ — mumlede Jørgen — „det var dejn Gang! — nu er hun en fornem Jomfru, men vort Barn er hun dog altid — ikke sandt, Karen! — det er kun saa mine egne Tanker; men det ved jeg ogsaa er dine.“

„Lise — den lille Lise!“ — udrød Anton glad. — „Kom, kom!“ før mig op til hende!“

„Her er han! her er han!“ — lød nu en mægtig Stemme i Kapeldøren, og Grev Magnus kom styrtende med aabne Arme mod Anton, ledsaget af sin Broder og Sundby. I den aabne Dør til de oplyste Værelser kom nu ogsaa Grevindes Kamilla til Syne med Vilhelmine ved den ene Haand og Lise ved den anden.

„Anton! Anton Knudsen!“ — lød det fra den ene til den anden, og han tumlede, overvældet af Glæde, fra de unge Grevers Favntag hen til Kamilla og Vilhelmine, som han straks havde genkendt. Han modtog deres Velkomsthilsen med en Henrykkelse, som dog

ikke alene gjaldt dem. Lises Navn og hendes Sangklang endnu i hans Øren — han havde dog endnu ikke set hende. Hun stod halv skjult af Dørkarmen ved Kamillas Side, og Antons Navn havde gennemstrøet alle hendes Nerver. Hun var bleven bleg. Det var som Kapellet løb rundt for hende. Hun svimlede; men nu følte hun sig omsluttet af et Par Mandsarme.

„Lise, Lise! kender du mig ikke?“ — raabte Anton — „det er jo dog dig — og det var dig, der sang mig ind i Guds Himmerig!“ — Han saa nu først den Højhed i hendes Blik og den Forvirrelse i hendes blege, men dejlige Aasyn, hvormed hun unddrog sig hans stormende Omfavnelse og sank tilbage i Kamillas og Vilhelmines Arme.

„Du bliver upasselig, Barn!“ — sagde Kamilla — „kom til mit Værelse!“ — Med Vilhelmines Hjælp førte Grevinden den fortumlede unge Pige ud fra den tilstrømmende Vrimmel af Husets Gæster. Anton saa forskrækket efter dem og sansede ikke alle de Velkomsthilsener, han nu hørte omkring sig. Det var fornemmelig de forrige unge Dilettanter fra den gamle Professors musikalske Aftener, der nu, som ældre, ham næsten ukendelige Mænd, omringede ham, og alle vilde vide, hvor han havde været i saa mange Aar. De havde hørt om hans Lykke, som Virtuos, af Sundby og Greverne Høg. De havde ogsaa for længe siden set hans Berømmelse i Aviser, under den italienske Forvandling af hans Navn. Nu overvældede disse Herrer ham med Spørgsmaal, som det var ham pinligt at besvare. Sundby befriede ham dog snart ved at love de deltagende Venner en omstændelig Beretning om Anton Knudsens Liv og Hændelser, naar de nu først alle havde haft en ret glædelig Juleaftn med ham.

Nu saa Anton først sin faderlige Ven, Byfoged Kyng, og sin forrige Lærer, Magister Stær, som begge havde ventet paa et Øjeblik, hvor deres genfundne Ven ikke var belejret af andre. De havde alle tre med glade Udbrud opsøgt en afsides Krog i Salen, for uforstyrret at udgyde deres Hjerter; men i det samme lod Englænderen sig af Grev Magnus formelig forestille, som en Ven af Kunsten, for den ham vel bekendte Virtuos, Antonio Kanuti, sam han havde læst saa mange hædrende Bedømmelser over i amerikanske Blade. Anton bukkede noget forvirret og udselig. LordHardly maatte nu ogsaa forestille ham sin Albenserinde. Hans underlige Sprogblanding vakte Opmærksomhed. Han talte med Kyndighed og Begejstring om den Kirkemusik, han denne Aften havde glædet sig ved. Han beundrede den gamle Professors mesterlige Værk og fremhævede med megen Finhed dets mest glimrende Skønheder. Ingen vilde have glædet sig mer derved, end Anton, hvis han havde været i Stand til at sanse, hvad der taltes om; men hans hele Sjæl var fulgt med Lise, hvis højtidelig-skønne Skikkelse og Væsen aldeles ikke svarede til hans Forestilling om Syvaarsbarnet, der havde lært ham den første Kæmpevis og givet ham sin Hyldefløjte. Englænderens musikalske Bemærkninger og hans Beundring for den gamle Mester fandt imidlertid den lydeligste Genklang hos de mange begeistrede Venner af den afdøde Tonekunstner, som her var samlede.

„Men sig mig!“ — spurgte Lord Hardly — „den Komposition, der gik forud for Julemorgen-Hymnen, det stille, hemmelighedsfulde Musikmaleri af den hellige Julenat og Engle-Aabenbarelsen for Hyrderne paa Marken — var det af en nyere Mester? Det var mig lige saa nyt, som ejendommeligt skønt. Det havde for mig et Trylleri, som jeg ikke kan beskrive. Det var noget, som jeg ikke engang har fundet Mage til i den gamle italienske Kirkemusik, der ellers i mine Tanker staar over alle nyere Mesterværker i den kirkelige Stil.“ Han udviklede med den største Finhed og Kunstsans alt, hvad han mest havde beundret i hint „hellige Natmaleri“, som han kaldte det. Hele det musikalske Selskab var enig med ham; men ingen kunde sige ham, hvem Kompositionen var af.

„Det maa Sundby jo vide!“ — sagde Grev Ferdinand — „det er jo fra ham, vi har den.“

„Der staar Komponisten!“ — sagde Sundby og rakte Anton Haanden.

„Jeg haaber, du tilgiver, at jeg ikke længer vil holde Skæppe over dit Lys!“

Anton hilsende nu med almindelig Jubel.

„Tys, stille! mine kære, altfor skønne Venner!“ — sagde han — „lad os i Aften bortferne alle Tanker fra mit og dit i Skønhedens Rige! Lad os nu heller ikke sønderlemme, hvad der mulig kan have opbygget en og anden, ved nogen kritisk Undersøgelse! Jeg vilde helst i Aften været død eller ret egentlig levende, som usynlig Komponist, ligesom vor gamle, kære Mester — saa er det kun Aand, der taler til Aand, men alle personlige Hensyn bortfalder.“

Grevinde Kamilla var imidlertid kommen tilbage til Selskabet tilligemed Vilhelmine; men Lise var ikke med. Anton spurgte straks til hende med spændt Deltagelse.

„Hun er nylig kommen op af en Nerverfeber“ — svarede Kamilla. — „Det dobbelte Dødsfald i Præstegaarden har ogsaa angrebet hende. Jeg er bange for, hun alt for levende har sat sig ind i sine Englepartier. Synet af den forsvundne Legebrosder har maaske ogsaa bevæget hende noget. Hun har bedst af Stillehed nogle Dage. Lægen og hendes Moder er hos hende.“

„Kæreste Frøken Vilhelmine!“ — undskyld! Fru Stær!“ — hviskede Anton til sin forudsigte fortrolige Veninde — „jeg er bange, min heftige Tilnærmelse, da jeg saa Lise igen, og den Dristighed, hvormed jeg greb hende, da hun befandt sig ilde, —

„Det har maaske forskrækket hende lidt!“ — svarede Vilhelmine — „hun kendte Dem ikke igen — De var hende en vildfremmed Herre“ —

„Men hun saa paa mig med saa forunderligt et Blik!“ — sagde Anton — „jeg havde ikke set hende rigtig, før jeg mærkede min upassende Adfærd — hun er dog ikke vred paa mig?“

„Det tror jeg dog ikke!“ — svarede Vilhelmine — „men siden hendes Sygdom forstaar jeg mig ikke

rigtig paa hende. Noget forundret blev hun sagtens over, at De syntes endnu at holde hende for den lille Lise Hønsepige, som De kunde tage i Armene og løbe om med. Det Tolvaarsliv, der ligger mellem Dem og hende, behøver vistnok ogsaa en Del gensidig Belysning, før De rigtig kan genkendes. Jeg er nu kun bange for et Tilbagefald til hendes Nerverfeber“ —

„Med Guds Hjælp er hun rask i Morgen!“ — sagde nu en kraftig, bestemt Mandstemme bag ved dem. Det var Husets gamle Læge, som kom ud fra Grevindens Værelser og bragte Vilhelmine denne gode Tidende.

„Jeg bliver dog hos hende i Nat, Hr. Doktor!“ — Anton var bleven noget roligere, men var dog endnu i en stærkt bevæget Stemning. Han følte atter sin Haand trofast rystet af Grev Magnus og modtog med Taknemmelighed Stamherrens Indbydelse til for det første at ombytte sit Eremitliv paa det gamle Klintetaarn med et Gæsteværelse paa Høgholm. Han søgte nu saa livligt som muligt at tage Del i Juleaftensfesten, der endnu et Par Timer fejredes med almindelig Glæde.

Ved det største Julebord, som Grev Magnus og Frøken Mariane især tog sig af, og hvor en Del Bønder fra Godset havde faaet Plads, sad Anton mellem Vilhelmine og Kamilla lige over for Lises Fader og Hans Litsenbroder, som var overstadig lystig og drak hans Skaal ved hvert Glas, han tømte. Da man endelig adskiltes, gik Anton til sit Gæsteværelse; men han laa vaagen, til det dagedes. Han kunde ikke glemme den forunderlig dejlige Skikkelse, hvortil den „lille Lise“ havde udviklet sig. Hendes Sang genklang endnu i hans inderste; men han grublede meget over det gaadefulde Blik, hvormed hun havde gænsket ham, uden noget eneste Ord. Han troede at have set baade Bebrejdelse og dyb Smerte deri.

TOLVTE KAPITEL.

Julemorgen skinnede Solen allerede paa den østlige Gavl af Høgholms høje Sidefløj, og der var munter Larm af Heste og Munde i Gaarden, da en Vogns Rullen vakte Anton af den sildige Morgenblund, hvori han endelig havde glemt den mærkeligste Juleaften i hans Liv. Dens Toner og Billeder havde dog blandet sig i hans Julemorgens-Drømme. Han havde hørt et Velkomstkors ligesom af alle de kæreste Røster fra sin Barndom og sin Lærlingstid; han havde deri kendt sine døde Forældre og den gamle Professors Stemme og alle de Sjælerøster, han havde haft virkelig kær — undtagen Lises; men det var dog hendes barnlige Sangstemme, der til sidst, forvandlet til en himmelsk Serafs, atter havde sunget Engle Toner, der fra hans tidligste Barndom havde slumret i hans eget indre og nu først var komne hørlige ud i Verden til ham selv og til andre.

Han fo' nu op, halv søvnsvimmel og besindede sig paa, hvad han nylig og virkelig havde oplevet. Han havde gænsket alle de kære Ansigter, der hørte til Billedet af Hjemliv og Fædreland i hans Sjæl. Ogsaa den „lille Lises“ Ansigt havde han gænsket, men forvandet til en højere Natur, der ikke syntes at tilhøre denne Planet. De forunderlig dejlige Barneøjne havde han genkendt; men Aasyn og Skikkelse havde udviklet sig til et fuldendt Billede af kvindelig Højhed og Ynde, som ingen Kunstner endnu havde fremstillet det, men som, med al sin Idealitet, dog var ham saa sandt og fædrelandsk, som en af vore Middeldalderes aallyndigste Kvindeskikkelser. Det Glimt, han havde set af hende, var kun forbigående, og han syntes snarere at have gjort et frastødende, end et fordelagtigt Indtryk paa hende; men det Blik, hun fæstede paa ham, da hun sank tilbage i sine Veninders Arme, havde dog ligesom tilbagekaldt ham et Stjerneglimt fra hans Barndom. Det var som naar han havde forskrækket den lille, lunefulde Legesøster, og hun et Øjeblik kunde vredes paa ham, for i næste Øjeblik at klappe i Hænderne af Glæde over et nyt, smukt Eventyr, han fortalte hende. Det var ham nu som de tidlige Indtryk af kvindelig Skønhed, Vilhelmine og siden Komtesse Kamilla havde gjort paa ham, smeltede sammen med hvad der i Fioribellas forkunstlede Natur dog var yndigt og ædelt, for endelig i den forvandlede Legesøsters fra hans Barndom at blive til en eneste virkelig Skikkelse. Han følte ikke, ved at tænke paa hendes Øjne, den lidenskabelige Rus, som havde henrevet og pint ham ved Flammerne i hine genfødte „Faustine-Øjne“. Legesøsterens klare Barneøjne havde kastet et romantisk Stjernelys over hans første Julenat i Hjemmet — uden at han var sig bevidst at hige efter nogen større Lykke. Den sidste bitre Erfaring om Fioribellas Falskhed var nu først forsvunden. Han tilgav hende af Hjertet, hvad han nu betragtede som en ulykkelig Arv fra hendes Moder. Han følte sig glad som den befriede Sommerfugl, der atter flyver om i Sollyset. — Hvad der ogsaa nu bidrog til at give ham et nyt og kraftigt Livsmod paa denne Julemorgen, var det dybe Indtryk, hans Juleaats-Maleri havde gjort ikke alene paa ham selv, men paa de simpleste, som de mest udviklede Naturer. Han følte nu først, at han var mer end en udtjent Virtuos med visne Kræfter, og han saa en ny og rig Virksomhed i Møde.

Alt dette fo' gennem hans Sjæl i nogle faa Øjeblikke, medens han sad halv oprejst paa sit Leje og hørte en Vogns rulle frem i Gaarden. Han sprang nu helt op og kastede sig i sine Klæder. Han traadte hen til Vinduet og saa ned paa den store Gaardsplads. Foran den høje Stentur holdt der en lukket Herskabsvogn med Høgholms Vaabenskold paa de lakerede Side-døre. To muntre Heste sprang utaalmodig i Skaglerne og syntes overmodige af de blinkende Stjernetopper i deres Hovedtøj, medens den smukke Kusk i sin store, russiske Vinterpels, som dog det milde Vejr gjorde overflødig, og med Danebrogskokarden paa den udenlandske Hue, syntes at føle sin aristokratiske Værdighed og beroligede Hestene ved at klappe dem gunstigt med Piskeskafet.

Fortsættelse.